

πώς διάλεξε αυτήν ή Παρθένα για να κάνει το θαύμα της... — Θυμηθήτε τή Μαρία τή Μαγδαληνή, είπαμε έμεις. Κι' αυτή ήταν άμαρτωλή κι' όμως σ' αυτή πρωτοφανερώθηκε ό Χριστός, μόλις άναστήθηκε.

Είχαμε τήν εύτυχία τέλος να μās δεχτή ή Ραμόνα στο σπίτι της. Είπε μιά κόρη ύψηλή, καλοκαίωμένη, άμορφη, με κάποις άδρά χαρακτηριστικά. Τά μαλλιά της είνε μαύρα, τό μέτωπό της πλατύ, τά μάτια της μοιάζουν σαν χρυσά. Τό στόμα της έχει σχήμα τόξου, τά μάγουλά της είνε ρόδινα.

Είν' άλήθεια, ότι δέν μοιάζει καθόλου στην εμφάνισι με τή Βαυαρή χωρική, ή όποια, καθώς λένε, είνε ύπερ τό δέν άδύνατη και χλωμή.

Μ' εύγένεια και μ' άπλότητα ή Ραμόνα μās διηγήθηκε τήν φανμαστή της περιπέτεια.

— Είδα, μās ελετε, τήν Άγία Παρθένα, από τήν πρώτη φορά που πήγα στο Έξωάξας. Κι' ένα βράδυ τήν είδα άρματωμένη με μιά πύρινη λόγχη. Ήρθε κοντά μου, μου ελετε ότι θα κάνει κάποιο θαύμα για να πιστέψουν οι άπιστοι και μου άγγισε τά χέρια με τήν λόγχη, μα δέν έννοιωσα κανένα πόνο. Ύστερα μόνο είδα τις πλεγές μου και τό αίμα που έτρεχε άπ' αυτές. Κι' από τότε, όταν πηγαίνω στο Έξωάξας, τό θαύμα επαναλαμβάνεται. Κι' αυτό γίνεται μπροστά στα μάτια όλου του κόσμου. Κι' έτσι όλοι πείθονται, ότι δέν μεσολαβεί κανένας δόλος. Γιατί και τώρα ακόμα, είνε πολλοί που δέν πιστεύουν και λένε, ότι εγώ μόνη μου μ' ένα ξηράρι κόβω τά χέρια μου. Μα πως είνε δυνατόν να τό κάνω αυτό, αφού τόσα μάτια με παρακολουθούν; Λένε ακόμα και τό μένα, ότι δέν είμαι άξια για να μου φανερωθεί ή Παναγία. Γιατί; Δέν έχω κάνει καθ' όποιε κανένα, μόνο που αγαπούσα τις διασευδάσεις. Τώρα όμως τό άπερωσθό όλόκληρη στο Θεό. Αυτά τά χέρια θα κάνουν μόνον έλεημοσύνες. Δέν θα τά έγγισουν ποτέ άλλα ανθρώπινα χέρια.

Και μās έδειξε τά όρμια της χέρια, στα όποια ήσαν ακόμα ζωηρά άποικοιμένα τά ίχνη των πληγών.

Αυτά είδαμε με τά μάτια μας κι' αυτά άκούσαμε με τ' αυτιά μας.

Παράδοξα φαινόμενα δλ' αυτά, αλλά πραγματικά.

Τι να συνέθη άραγε; Δυνατή αίσθητοβολή, παράξενες ένδηλώσεις ύπερκοινης θερησοκομίας;

Άλλ' αν ή Βαυαρή χωρική ήταν πάντα πολύ εύλαβής, ή Ραμόνα ήταν ένα ζωηρό κορίτσι, που άγαπούσε τά γλέντια και είχε πάει στο Έξωάξας, όχι από εύλάβεια, άλλ' από περιέργεια, όπως μās ελεπε κι' ή ίδια.

Πολύ πριν άπ' τις δυο αυτές γυναίκες, τό παράδοξο φαινόμενο του αυτοσηματισμού είχε φανερωθεί στα χέρια του Άγιου Φραγκίσκου της Ασίζης.

Η εικόνας του Άγιου αυτού τον παριστάνουν γονατιστό μπροστά στον Έσταυρωμένο. Από τά κερφομένα χέρια του Χριστού βγαίνουν φεγγοβόλες άχτιδες, ή όποιες πηγαινουν κατ' εΐθεϊαν και διαπερνούν τις παλάμες του Άγιου Φραγκίσκου, καθώς αυτός έχει άνοιχτά τά χέρια του σε δέηση.

Ίσως μιά μέρα οι άνθρωποι μπορούσαν να διεκρινίσουν κι' αυτό τό μυστήριο. Προς τό παρόν όμως δέν μπορούν να τό έξηγήσουν. Και μένει μυστήριο σκοτεινό κι' άνεξερενήτο...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πρέπει ναχετε άπόλυτη πεποίθησι, ότι άναζητώντας τήν αλήθεια και λέγοντας με ειλικρίνεια τή γνώμη σας, προσφέρετε τήν καλύτερη ύπηρεσία στην ανθρωπότητα. Ε. Ρ ε ν ά ν

Η άγάπη κι' ή σεΐφεις του έργάτου πρέπει ναχουν για μās περισσότερο άξια άπ' τήν εργασία του. Γιατί ή εργασία του δέν μπορεί παρά να είνε άτελής, ή σεΐφεις του όμως κι' ή άγάπη του καμιά φορά είνε άληθινές και βιωθείς. Ρ ά σ κ ι ν

Όταν σοκταίνε ό πόνος μας και λόγια πειά δέ βρίσκει κορυφομει με τήν καρδιά και να σχιστή της λέγει. Σ α ί ε π η ρ

Η άλαζονεία ενός ανθρώπου, ένα μόνον άνθρωπο μπορεί ν' άφανίση. Η φανδότης όμως ενός πολιτεύματος φθείρει τά ήθη όλων των πολιτών. Α δ. Κ ο ρ α η ς

Ένα νεανικό πρόσωπο άνάμεσα σε άλλα γερασμένα, μοιάζει με τήν άχτίνα του πρωινού ήλιου άνάμεσα στα έρεπια. Β. Ο δ γ κ ω

Τό να επικαλείται κανείς τις κακές πράξεις κάποιου άλλου για να δικαιολογή τις δικές του, είνε τό ίδιο σαν να καθορίζεται με λάσπη. Π ε τ τ ι σ ι ε ν
Έκεινος που κάνει τό καθήκον του είνε δίκαιος. Έκεινος όμως που κάνει περισσότερο άπ' όσα του επάδδλλει τό καθήκον του, είνε ήρωας. Μ π ο σ ο υ β ε

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οί ποντικοί, οί τρομερότεροι έχθροι τών... έλεφάντων. Ψάρια που τραγουδούν, όπως τά τζίτζικια. Η πρωίνες συναυλίες τους στην επιφάνεια της θαλάσσης. Τι λέει ένας Γερμανός επιστήμων για τους κοκκινετριχηδες. Η ανθρωπομοσίες των αρχαίων Αιγυπτίων στο θεοποιημένο Νείλο, κ.τ.λ.

Όπως έχει παρατηρηθεί σε πολλά θηριοτροφεία, ό έλέφας, τίποτε άλλο δέν φοβάται τόσο πολύ, όσο τόν... ποντικό! Ένας μικροσκοπικός ποντικός μπορεί να προκαλέση στον τεράστιο έλέφαντα τέτοιο πανικό και τέτοιο τρόμο, όσο κανένα άλλο ζώο.

Όταν ό έλέφας αντίληφθει να μπαίνει στο κλουβί του ποντικός, άμέσως κρυφείται από έναν άκατανήκτο και άσυγκράτητο φόβο. Άρχίζει να μουγγολιζει άπελπισμένα, να χτυπά με τήν προσοκίδα του τόν άέρα και να τρέμη σύγκομος. Χρειάζεται δε κατόπιν ώρες όλόκληρες για να συνέλθη.

Αυτό που φοβάται πρό πάντων ό έλέφας, είνε μήπως ό ποντικός τρυπώσει μέσα στην προσοκίδα του, άπ' τήν όποια είνε δυσκολώτατο να ξεναβγή κατόπιν.

Άναφέρονται μάλιστα παραδείγματα έλεφάντων, στον όποιον τήν προσοκίδα τρύπωσαν ποντικοί κι' οι όποιοι ψόφησαν από μόλυνσι.

Όταν λέμε για έναν λιγόλογο άνθρωπο πως είνε «άφρονος ως ίχθύς», λέφουμε έξο, νομίζοντας πως κυριολεκτούμε. Γιατί είνε έξασαυρωμένο, ότι ύπάρχουν ψάρια που έχουν φρονή.

Τό πράγμα θα φανή, φυσικά, πολύ παράδοξο, γιατί όλοι μας ξεφρονιμε, ότι τά ψάρια δέν έχουν πνεύμονας, για ναχουν και φωνή. Άλλά είνε γνωστόν, ότι σθε ό τζίτζικας έχει πνεύμονας κι' εν τούτοις αυτό δέν τόν εμποδίζει να ξελαργγγιάζεται, τραγουδώντας όλόκληρο καλοκαίρι.

Πως λοιπόν κατορθώνει, χωρίς πνεύμονας τό τζίτζικι να τραγουδά; Άπλούστατα, χωρίς στα ήχητικά τμήματα, τά όποια έχει κατό άπ' τό στήθος του και τά όποια όταν θέλει να τραγουδήση, πάλλονται ρυθμικά, δημιουργώντας έτσι τόν ήχο.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με τά... κροφίνετας ψάρια, τά όποια άφρονούν στις Ίνδικές θαλάσσης.

Τά ψάρια αυτά άνεβαίνουν κάθε πρωί στην επιφάνεια της θαλάσσης κι' εκεί αρχίζουν τό λάλημα τους, που κρατάνε ώρες όλόκληρες.

Τό περιεργό πρωινό αυτό τραγουδι τους —αν μπορεί να ονομασθί έτσι— δέν είνε συνεχές, άλλ' άποτελείται από πλήθος διακεκομμένων μελωδικών ήχων, που μοιάζουν με τόν ήχο που βγάζει ένα σιδερένιο άντικείμενο όταν τό σέρνει κανείς επάνω σε γυαλί!

Οί κοκκινετριχηδες βρήκαν τόν ένθερμο ύποστηρικτή τους στο πρόσωπο ενός συγχρόνου Γερμανού φυσιολόγου, ό όποιος άποδίδει τό κόκαλο χρθια των τριχών στην ύπαρξι αφθόνου σιδήρου μέσα στο αίμα.

«Οί άνθρωποι με τά κόκκινα μαλλιά, —λέγει ό Γερμανός δόκτωρ— κατά κανόνα είνε ρομαλεότεροι, εφροσότεροι και πιο εύάσθητοι άπ' αυτούς που έχουν μαύρα ή άκαθόριστου χρώματος μαλλιά. Τά αίτια που κάνουν τις τριχες κόκκινες είνε τά ίδια μ' εκείνα που έξασφαλίζουν στο άτομο τήν ύπερβολική ζωτικότητα, τήν ελαστικότητα και τήν πληθωρική ήγεια.

Η αφθονία του σιδήρου που ύπάρχει μέσα στο αίμα των κοκκινετριχηδων δίνει ακόμα μιά ξεχωριστή λευκότητα και άδρότητα στην επιδερμίδα τους.

Η παράδοξις λέει, ότι οι αρχαίοι Αιγύπτιοι έφρχιζαν κάθε χρόνο ως θυσία στον ποταμό Νείλο, τόν όποιο είχαν θεοποιήσι, μιά όρμια παρθένα, για να έξασφαλίσουν έτσι τήν εθνιά του και τις εύεργετικές πλημμύρες του. «Η Νύφη του Νείλου», όπως ονομαζόταν ή θυσιαζόμενη νέα, παρουσιάζοταν από της θυσίας της άπ' τούς Ιερείς στο λαό για να τόν άποχωρητήση. Κατόπιν κατέβαινε, στεφανομένη με άνθη, τά σπαλοπάτια του ναού που ήταν κοντά στις όχθες του Νείλου και επιθεβαζόταν στην Ιερή βάρκα, ή όποια τήν μετέφερε ως τή μέση του ποταμού. Έκει, οι Ιερείς που τή συνώδευαν, τή γδύνανε και τή ρίχνανε στις άγκάλες του θεού, δηλαδή στο ποτάμι.

Σε παλαιότερες εποχές, ή δυστυχισμένη νέα, ή όποια συνήθως δέν ήξερε να κολιματά, πνιγόταν. Άργότερα όμως, συγχρόνως μ' αυτή, έφερτε στο ποτάμι ένας εύρωστος νέος, ως άντιπρόσωπος του θεού Νείλου, ό όποιος τήν έσωζε και κατόπιν τήν παντρεύταν.

